

[Ole Espersen]

gør sig gældende, og det finder jeg ikke er tilfældet i denne sag.«

Dette udtalte justitsministeren dengang, og det falder i tråd med det, ministeren har sagt her i dag.

Jeg kan ikke forestille mig, at man ønsker en kommissionsdomstol eller lignende i anledning af, at man er uenig i et skøn, som en politimester har udøvet. Noget ganske andet ville jo være, hvis man havde grund til at tro, at der ud over dette er foregået noget uhæderligt i sagen, at der er dækket over nogen, at der er udøvet magtmisbrug eller magtfordrejning af en eller anden grund; så kunne man tale om, synes jeg, en uvildig undersøgelse.

Det fremgår ikke af forslagsstillernes bemærkninger, at de påstår, der er foregået noget sådant. Man taler om en særpræget efterforskning, og det kan man vurdere, naturligvis, men der rettes ikke anklager for uhæderlighed eller for, at nogen har dækket over nogen.

Det skete imidlertid i nogle udtalelser i Information den 13. januar 1983, hvor hr. Riishøj fra SF gav udtryk for, at partiet ikke mente, at det kun er politimesterens skyld, at sagen ikke blev rejst, og et direkte citat lyder herefter således:

»Vi« – altså SF – »har en begrundet mistanke om, at der er nogen, der har dækket over andre i hele denne sag. Hvem og hvordan kan jeg ikke uddybe på nuværende tidspunkt.«

Det var den 13. januar.

Et par dage efter opfordrede jeg i Information hr. Riishøj til at give offentligheden en orientering om, hvem det er, man mener har dækket over nogen. Jeg har ikke set nogen reaktion i Information, og derfor vil jeg gerne i dag spørge hr. Riishøj, om det ikke nu er tidspunktet, netop i dag, hvor man skal afsløre, hvem det er, man mener der har dækket over nogen. Hvem det er, der har dækket over våbensmuglerier, hvem det er, der måtte have dækket over en manglende efterforskning. Hvem er det, disse anklager, disse – synes jeg selv – meget alvorlige anklager rettes mod? Jeg mener, at hr. Riishøj har en klar pligt til her fra talerstolen at give dette svar i dag.

Må jeg så i øvrigt om sagen sige, for at få noget mere konstruktivt ud over de erfaringer, vi har fået, at jeg synes, det ville tjene

våbenembargoen og de interesser i FN og mod apartheidstyret, som vi gerne vil støtte, godt, hvis, man fra regeringens side udarbejdede, hvad man egentlig godt kunne kalde en hvidbog over denne og lignende våbensmuglerisager, hvis man gav FN og dermed offentligheden oplysning om, fra hvilke lande i Østeuropa og Vesteuropa der har været transporteret våben. Hvor er disse våben produceret, hvilke udenlandske agenter og befragtere har medvirket, hvilke ruter har man fulgt, hvilke bunkringshavne har man anløbet, hvilke metoder har man anvendt for at narre politiet, for at narre myndighederne, for at dække sig ind, således at man ikke blev straffet? Jeg synes, at de interesser, som jeg nævnte, vil være vel tjent med at nyde godt af de erfaringer, som vi har haft her i Danmark. Jeg mener naturligvis ikke, vi skal gøre det, før sagen er afgjort, men til den tid vil jeg mene, at det var en rimelig form for handling.

Derudover synes jeg, det bør overvejes, om man ikke i fremtiden bør lade bagmandspolitiet, rigspolitiet, efterforske disse meget komplicerede sager, som ikke er nemme for en lokal politimester. Bør man ikke lade dem overgå til en eller anden form for central efterforskning, som man nu har gjort det her?

Hagen Hagensen (KF):

Det er forholdsvis let nu med den viden, vi har, at kunne sige, at der måske i den sag, der var til undersøgelse for år tilbage snart, er udøvet et skøn, som måske navnlig målt med det, vi ved nu, har været et fejlskøn.

Det, det drejer sig om, er jo ikke problemer af i dag, der er rejst, det er jo ikke problemet om våbenembargoen i Sydafrika, det er spørgsmålet om, hvorledes der er forholdt med en undersøgelse af et forhold, som politiet skulle tage sig af og anklagemyndigheden se på.

Jeg finder i den forbindelse, når det blev sagt før, at det var et skøn, som var udøvet af en politimester, at det er forkert at sige det på den måde. Der er tale om, at den samlede anklagemyndigheds instanser har udøvet et skøn, og efter at det er udøvet, er det indstillet, at sagen blev henlagt på det da kendte grundlag. I den forbindelse vil jeg sige, at der er noget særpræget ved det, der er passe-